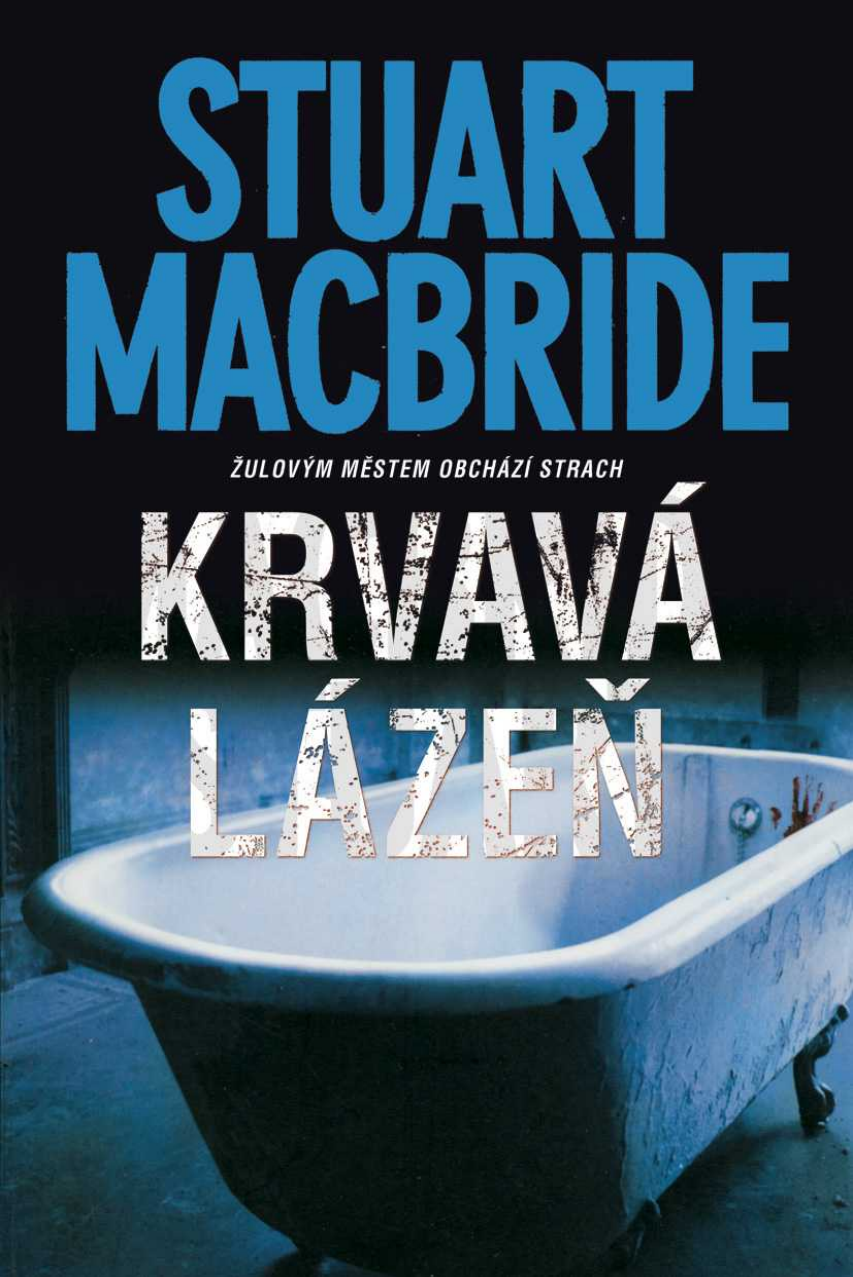

STUART MACBRIDE

ŽULOVÝM MĚSTEM OBCHÁZÍ STRACH

KRVAVÁ LÁZEŇ

A blue-toned photograph of a bathtub, likely in a bathroom. The bathtub is white with dark, ornate legs. There are several splatters of red liquid, presumably blood, on the side of the tub. The background is dark and blurry, suggesting a dimly lit room.

KRVAVÁ LÁZEŇ

**STUART
MACBRIDE**

**KRVAVÁ
LÁZEŇ**

Přeložila Tamara Vosecká

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2008 Stuart MacBride

All rights reserved.

Z anglického originálu *Flesh House*

(First published by HarperCollinsPublishers, Great Britain, 2008)

přeložila © 2013 Tamara Vosecká

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-741-6136

*Věnuji svým rodičům,
Stuartovi a Sheeně MacBrideovým*

Ti, bez nichž...

S psaním této knihy mi pomáhalo mnoho lidí (ať už vědomě či nevědomě), kteří odpovídali na mé otázky nebo jen vyprávěli zajímavé příběhy, které kdesi slyšeli.

Musím poděkovat (protože pokud to neudělám, přijdou mě zatknout) grampianské policii za všechnu pomoc, kterou mi poskytli při psaní nejen této, ale i všech předešlých knih. Zvláštní poklonu skládám vrchnímu inspektorovi Jimu Bilslandovi za připomínky a vzpomínky na to, jaké to bývalo u sboru v osmdesátých letech – nic z toho tu nebudu zveřejňovat – a Lindě Cottriallové za to, že mi vysvětlila, co obnáší práce policejního krizového intervenanta.

Doyenka pitevný Ishbel Gallová byla opět neskutečně ochotná, zvláště když se jednalo o jisté... *kanibalské* aspekty příběhu. Kdyby nebyla tak milá, naháněla by mi strach.

Všechny procedurální záležitosti, které jsem popsal správně, jdou na vrub těchto lidí. Drobné nesrovnalosti jsou pouze mým dílem.

Rád bych poděkoval Franku Clarkovi a Bruce Fraserovi z McIntosh Donald za to, že mi vysvětlili, jak fungují *opravdová* jatka, a Keiru Allenovi a Duncanu Oswaldovi za to, že je k tomu přemluvili. Díky, hoši, otevřeli jste mi oči.

Můj dík patří také Dannymu Stroudovi za fascinující prohlídku aberdeenského přístavu, Szymonu Krygielovi za lekci polských nadávek, Christopheru Crolymu za zajímavá historická fakta a všem z Trinity Hall. Nesmím zapomenout na Val McDermidovou, Tammy Jonesovou, Marka Billinghamu, Bernarda Cornwella, Johna „Spankyho“ Rickardse,

Allana Guthrieho, Stuarda Singera z Redgarth a zesnulého R. D. Wingfielda (jehož budeme velmi postrádat). Za inspiraci, pivo i týrání.

Dále děkuji: Philipu Pattersonovi – který je nejen skvělý agent, ale i přítel, jenž umí prvotřídně napodobovat opice – Lukovi, Isabelle, Jacquie a všem dalším z Marjacq scripts. Nakladatelství HarperCollins, hlavně skvělé Jane Johnsonové, úchvatné Sarah Hodgsonové, báječné Amandě, Fioně, Louise a oddělení propagace. Lucy, Airlie a lidem z autorských práv, Cliveovi, Wendy a oddělení prodeje pro Velkou Británii; Sylvii, Damonovi a lidem z exportního oddělení, Leise a mistrům marketingu a Andrewovi a Domovi za návrh interiéru a exteriéru. Kelley Raglandové ze St. Martin's Press a Jamesi Oswaldovi za jeho neotřelé vousáčské názory.

Rád bych také poděkoval Tomovi a Hazel Stephenovým, kteří věnovali velkou sumu peněz Books Abroad, aby v této knize mohli figurovat jako oběti – odvážné rozhodnutí!

A nakonec bych rád poděkoval mé nezvedené ženě Fioně za občasně šálky čaje a za to, že snášela dlouhou řadu podivných nesourodých otázek, a mé malé Grendel za všechny napůl rozkousané myši.

A nyní vzkaz pro Aberdeenskou turistickou agenturu: slibuji, že příští kniha se bude odehrávat v létě.

SVĚTEM
HÝBE STRACH

30. října 1987

„Ne, ty poslouchej mě: jestli tu můj *šestiletý* kluk nebude za deset minut zpátky, přijedu tam a udělám ti novou díru do prdele, je to jasný?“ Ian McLaughlin přikryl telefon dlaní a křikl na ženu, aby ztlumila ten rámus. Pak znovu spustil na idiota na druhém konci linky: „Tak kde je teda Jamie?“

„Když jsem přišel z hospody, byli pryč. Catherine tu taky není... třeba se šla s klukama projít.“

„Projít? Venku chčije, je tma jak v ranci a kosa –“

„Co je? Co se děje?“ Sharon stála mezi dveřmi obýváku v kostýmu čarodějnice, který si koupila ve Woolworths. Schovalo se v něm těhotenské břicho a dělal jí ohromná prsa.

Ian zamručel, už se ani neobtěžoval zakrýval telefon. „To je ten blbec Davidson: ztratil Jamieho.“

„Jamie se ztratil?“ Sharon vyletěla ruka k ústům a ztlumila zděšený výkřik.

Vždycky všechno přehání, jako ta její pitomá máma.

„To jsem neřekl! Neřekl jsem, že se ztratil, jenom –“

„Jestli na ten zatracenej večírek přijdeme pozdě, osobně se postarám, abys –“

Zvonek u dveří: hlasitý a naléhavý.

„– měl ze života –“

Znovu zvonek.

„Panebože, Sharon, otevři ty blbý dveře! Já telefonuju...“

Ozvalo se řinčení a cinkání, Sharon šla konečně udělat, co po ní chtěl, a vzápětí následoval další výkřik. „Jamie! Jamie, víš, jak jsme se o tebe *báli*?“

Ian zmlkl uprostřed věty a vytřeštil oči na promoklé zjevení na horním

schodu. Jamie a jeho nejlepší kamarád Richard Davidson se drželi za ruku nějakého magora v halloweenském kostýmu. „No konečně!“ houkl Ian a práskl telefonem. „Říkal jsem ti, že máš přijít v pět!“ Oba kluci byli vykulení a vystrašení. A dobře jim tak. „Kde jste se sakra courali?“

Ani slovo. Typický Jamie. A těch hodin! „Jamie!“ Ian ukázal prstem na schody. „Padej se nahoru převlíknout. Jestli z tebe za tři minuty nebude Viking, jdeš na večírek za prcka v nátělníku a spodkách.“

Jamie se po očku podíval na kamaráda, pak na cizího muže na prahu jejich domu – měl na sobě zakrvácenou řeznickou zástěru a gumovou masku Margaret Thatcherové – a rozběhl se do svého pokoje, Richarda táhl za sebou.

Bezva, takže ještě budou muset odvézt toho spratka domů.

Z toho zas kouká pekelný den.

O DVACET LET POZDĚJI

1

Detektiv seržant Logan McRae se zarputilým výrazem ve tváři uháněl po temném nábřeží – snažil se neopařit si prsty – k otřískanému lodnímu kontejneru zalitému prudkým světlem policejních reflektorů. Byl velký asi jako sprchový kout a za ta léta, co ho vozili na ropné plošiny uprostřed Severního moře a zase zpátky, byl celý omláčený a poškrábaný, modrý nátěr posetý rýhami s oranžovou rží. V reflektoru kriminalistů se leskla rudá kaluž: na studeném betonu se mísila krev s olejovými skvrnami a všude kolem se míhaly postavy v bílých kombinézách s fotoaparáty, lepicí páskou a sáčky na důkazy.

Čtyři hodiny ráno, parádní začátek dne.

Mrazicí kontejner byl v podstatě plechová bedna s izolací. Většinu dna zabíraly tři dřevěné palety, na kterých byly vyskládané bedny mražené zeleniny, ryb, porcovaných kuřat a dalších druhů masa. Papírové krabice, jejichž obsah pomalu rozmrzal, získávaly šedohnědý odstín.

Logan podlezl modrobílou policejní páskou.

Detektiva inspektora Insche nešlo přehlédnout: byl to mohutný muž nacpaný v bílé kombinéze, která vypadala, že na něm každou chvíli praskne. Kapuci si nechal viset na zádech, takže se mu na velké holé hlavě odrážely reflektory. Vedle ohromné oranžové zásobovací lodi *Brae Explorer* kotví u přístavní hráze, jejíž světla mu za zády zářila do rudě-černé noci, však i on vypadal jako trpaslík.

Logan Inschovi podal jeden polystyrenový kelímek s čajem. „Došel jim cukr.“ Vysloužil si za to spršku nadávek, ale ignoroval je. „Už jsou tady ze Sky News. Celkem teda tři televizní štáby, čtvery noviny a pár čumilů.“

„Paráda,“ temně zamručel Insch, „ti nám tu scházeli,“ a ukázal na *Brae Explorer*. „Už ti idioti něco našli?“

„Pátrací tým už skoro končí. Kromě pár nechutných pornočasáků jsou čistý. Kapitán lodí tvrdí, že ten kontejner měli na palubě jen několik hodin; pak si někdo všiml, že teče, a zavolali firmě, která ho posílala. Měli po pracovní době. A na plošině je pozdvižení, když jim kontejnery nepřijdou včas, a tak kapitán někoho poslal, aby zkusil opravit motor mrazáku.“

Logan si srkl vařícího čaje. „A přitom našli ty ostatky. Opravář musel vyndat pár krabic mraženého masa, aby se dostal k drátům. Na jedné se protrhla promočená lepenka a tohle se z ní vysypalo.“ Ukázal na hromádku průhledných sáčků na důkazy, ve kterých byly rudé kusy masa. „Když viděl, co v tom je, zavolal nás.“

Insch přikývl. „A co ta firma?“

„Jmenuje se Thompson's a je z Altens. Zásobuje cateringové společnosti na moři. Mražené maso, zelenina, toaleták, konzervy fazolí... znáte to. Otevírají až v sedm, takže musíme ještě chvíli –“

Mohutný muž vrhl na Logana zlostný pohled. „To teda nemusíme. Zjistěte, kdo tomu šéfuje, a vytáhněte toho šmejda z pelechu. A okamžitě tam udělejte prohlídku.“

„Ale to –“

„OKAMŽITĚ, seržante!“

„Ano, pane.“ Odporovat Inschovi nemělo smysl. Logan vyndal mobilní telefon a mezi doušky čaje poodešel zavolat na dispečink. Musel zařídit zásah pátracího týmu a povolení k prohlídce. Snažil se přitom ignorovat kameramana, který kolem něj kroužil jako mrňavý, proplešatělý žralok.

Když domluvil, zmačkal polystyrenový kelímeček a... neměl ho kam vyhodit, leda by ho pohodil na zem nebo do vody. Ani jedno z toho by v televizi nevypadalo dobře. Raději ho tedy schoval za zády.

Žralok sklonil kameru – ne větší než krabici od bot, s logem BBC Skotsko po straně – a zazubil se. „Perfektní. Myslel jsem, že tady bude mizernej zvuk, ale není to špatný. To bude bomba! Rozřezaná těla, lodě, napětí, tajemství. Jó,“ ukázal na zmačkaný kelímeček v Loganově ruce, „kde jste sehnal ten čaj? Mám na něj strašnou chuť.“

„Měl jste být moucha na stěně, Alecu, a ne osina v prdeli.“

„To víte, každéj máme svý –“

Z opačného konce přístaviště zaburácel Inschův hlas: „SERŽANTE!“

Nadávkou, počítat do deseti. Povzdech. „Když se ten pořad povede, můžu jít pracovat k vám do BBC?“

„Uvidíme, co se dá dělat.“ A Alec už uháněl pořádit záběr zuřícího inspektora.

Logan se loudal za ním, litoval, že ho ten večer nepřidělili k někomu jinému, zvláště když mu nenesl dobré zprávy. Poslední dobou nebyla s Inschem řeč. Logan si připadal, jako kdyby se měl osmkrát zatočit v minovém poli. Se zavázanýma očima. Co se dá dělat? Radši ať už to má za sebou. „Bohužel, pane, nikoho na to nemají – všichni jsou tady a –“

„Do hajzlu!“ Plešoun si přešel rukou přes velký růžový obličej. „Proč nikdo nedělá, co se mu řekne?“

„Ještě tak hodinu a můžeme tam poslat jeden z týmů, které jsou tady, a –“

„Řekl jsem, že to chci udělat hned. Ne za hodinu: *hned*.“

„Stejně musíme čekat na povolení. Radši se soustředíme na to, aby tu odvedli pořádnou práci –“

Inspektor přistoupil těsně k němu: sto osmdesát centimetrů rozzuřeného sádla. „Nechtějte, abych vám to musel opakovat, seržante.“

Logan se mu znovu pokusil vysvětlit situaci. „I když stáhneme všechny uniformy z lodi a z doku, budou se kopat do zadku, než dorazí povolení.“

Insch stačil vyhrknout jen: „Nemáme čas se zdržovat s –“, když k němu přistoupil kdosi v bílé kombinéze a poklepal mu na rameno. Někdo, kdo nevypadal dvakrát nadšeně.

„Už na vás čekám patnáct minut!“ Doktorka Isobel MacAlisterová, aberdeenská vrchní soudní lékařka, ho sjela pohledem, pod kterým by zatrnulo i statnému gorilímu samci. „Vy možná nemáte na práci nic lepšího, ale ujišťuji vás, že *já* ano. Chcete si poslechnout výsledky mého předběžného ohledání, nebo mám jet domů a nechat vás dělat to, co je podle vás *důležitější*?“

Logan zamručel. Tohle mu scházelo, aby Insche vytočila ještě Isobel. Jako kdyby ten tlustý vztekloun nebyl už tak dost protivný. Inspektor se na ni obrátil, tvář ve světle policejních reflektorů rudou jako rak. „Mockrát děkuju, že na mě čekáte, paní doktorko. Omlouvám se, že jsem vám způsobil *nepříjemnosti*, protože musím organizovat vyšetřování vraždy. Postarám se, aby vás příště něco tak *triviálního* nezdržovalo.“

Chvíli se na sebe upřeně dívali. Pak Isobel nasadila křečovitý úsměv. „Ostatky jsou lidské, patří muži. Zdá se, že tělo bylo rozřezáno krátce po smrti dlouhým, ostrým nožem a pilkou na železo, ale to vám potvrdím až po pitvě,“ podívala se na hodinky, „která začne přesně v jedenáct hodin.“

Insch se naježil. „To teda ne! Potřebuju analýzu těch ostatků hned –“ „Jsou *zmražené*, inspektore. Musejí rozmraznout.“ Kladla důraz na každé slovo, jako kdyby dávala lekci neposlušnému dítěti, a ne mohutnému, rozzuřenému inspektorovi. „Jestli chcete, možná bych je mohla na půl hodiny strčit do mikrovlnky v kantýně. Ale to by nebylo moc profesionální. Co říkáte?“

Insch jen zaťal zuby. Barva jeho tváře se rychle změnila z červené na temně rudou. „Fajn,“ řekl po chvíli, „v tom případě nám můžete pomoci tím, že seržanta McRae doprovodíte do Altens.“

„A jak jste přišel na to, že bych –“

„Ovšem, jestli máte moc práce, můžu zavolat jiného patologa, aby případ převzal.“ Teď se pro změnu škodolibě šklebil Insch. „Chápu, že toho je na vás hodně: pracující matka, malé dítě, takže nemůžu čekat stejné pracovní nasazení jako u –“

Isobel vypadala, že mu jednu vrazí. „Neopovažujte se to dokončit!“ Panovačně mávla rukou na Logana. „Sežeňte auto, seržante, máme práci.“

Insch pokýval hlavou, vyndal telefon a začal vytáčet číslo. „Teď mě laskavě omluvte, musím si zavolat... Halo?... Je to policie West Midlands?... Ano, detektiv inspektor Insch, grampianská kriminálka. Potřeboval bych mluvit s vrchním konstáblem Markem Fauldsem... Ano, samozřejmě vím, kolik je hodin!“ Obrátil se k nim zády a poodešel dál od reflektorů.

Isobel za ním vrhla nasupený pohled, pak se otočila a štěkla na Logana: „Tak co je? Nemáme na to celou noc.“

Cestou k autu se jim za zády ozvalo: „**BĚŽTE S TOUTO BLBOU KAMEROU DO PRDELE!**“ Logan se otočil přes rameno a viděl, že inspektor pokračuje v hovoru a Alec se žene k nim.

„Ehm...“ funěl kameraman, když je dohnal u Loganova otrískaného vauxhallu, „napadlo mě, jestli bych nemohl jet s vámi. Insch je trochu...“ Pokrčil rameny. „Vždyť víte...“

Logan věděl. „Nastupte si. Za minutu jsem zpátky.“

Rozhlásit, co potřeboval, netrvalo dlouho: chytil nejbližší seržantku

a požádal ji, ať za pětáctýřicet minut všem řekne, aby skončili a přesunuli se do Altens.

Když se Logan vrátil do auta, Alec si Isobel vyléval srdce. „Když ty vraždy nechce dělat,“ mudroval nakloněný ze zadního sedadla, kde seděl po kolena zabořený v obalech od brambůrků a kartonech od jídel, „proč to bral? Dřív se mi zdál docela ochotný. A najednou na mě začal rvát – měl jsem na uších sluchátka a stejně mi málem praskly bubínky.“

Logan pokrčil rameny a prosmýkl se autem mezi barikádou kamer, mikrofonů a světel. „To buďte rád. Na mě řve každé den.“

Isobel jen seděla, zarytě mlčela a zuřila.

Firma Thompson's Cash and Carry sídlila v dlouhém skladišti z tvárnice v Altens, fádni komerční čtvrti v jižním cípu Aberdeenu. Byla to ohromná budova, v níž zněla reprodukováná hudba, s řadami a řadami vysokých a hlubokých regálů, které se táhly, kam až v mizerném světle blikajících zářivek oko dohlédlo. Kancelář majitele našli u zadní stěny, k níž bylo přilepené betonové schodiště vedoucí k lesklým modrým dveřím s nápisem: „ÚSMĚV JE NAŠÍ NEJVĚTŠÍ PŘEDNOSTÍ.“ Pokud to bylo myšleno vážně, tak potěš pánbůh, protože všichni vypadali pěkně nasupeně.

Výjimkou nebyl ani muž, kterému firma Thompson's Cash and Carry patřila. Bylo na něm znát, že ho vytáhli v půl páté ráno z postele: pytle pod očima, na hranaté tváři modré strniště, nastrojený v obleku, který stál nejspíš majlant, ale vypadal, jako kdyby v něm někdo umřel. Pan Thompson vykoukl členěným oknem, které zabíralo jednu stěnu jeho kanceláře, a díval se, jak strážníci pročesávají regály plné želé bonbonů, prášků na praní a konzerv fazolí. „Prokristapána...“

„A jste si jistý,“ pokračoval Logan usazený ve vrzající kožené sedačce se šálkem kávy a čokoládovými sušenkami, „že se sem nikdo nevloupal?“

„Ne. Vlastně ano, jsem si jistý.“ Thompson si zkrřížil ruce na prsou, přešel po kanceláři tam a nazpátek a zase ruce uvolnil. „Odtud to být nemohlo, máme tu nepřetržitě ostrahu a dokonalé zabezpečení.“

Logan měl tu čest jejich dokonalé zabezpečení poznat na vlastní kůži – byl to osmašedesátiletý chlapík jménem Harold.

Thompson se vrátil k oknu. „Zkusil jste si promluvit s posádkou té lodi? Možná by –“

„Kdo vám dodává maso, pane Thompsone?“

„To... podle toho jaké. Něco z baleného masa nám dodávají místní řezníci – je to levnější než najímat si někoho, aby to naporcoval – a ostatní dodávají z jatek. Využíváme troje –“ Trhnul sebou, jak se zdola ozvalo zařinčení následované potleskem. „Slíbil jste mi, že budou dávat pozor! Za hodinu a půl otevíráme, nechci, aby zákazníci přišli a viděli tu ten zmatek.“

Logan zavrtěl hlavou. „Spíš byste si měl lámat hlavu důležitějšími věcmi, pane.“

Thompson na něj zůstal zírat. „Snad si nemyslíte, že s tím máme něco společného! Jsme rodinná firma. Fungujeme už skoro třicet let.“

„Ten kontejner přivezli od vás a byly v něm kusy lidského masa.“

„Ale –“

„Kolik dalších zásilek jste takhle na plošiny poslali? Co jestli prodáváte kusy mrtvých těl už několik měsíců? Myslíte, že ti chlapi na moři budou mít radost, že jedli rozsekané mrtvoly?“

Pan Thompson zamrkal a znovu hlesl: „Prokristapána.“

Logan dopil kávu a vstal. „Odkud bylo maso v tomhle kontejneru?“

„Já... budu se muset podívat do průvodky.“

„Tak to udělejte.“

Chladírna byla na opačném konci budovy, oddělená od regálů s konzervami a sušenými produkty závěsem z tlustých plastových proužků, které držely chlad uvnitř a hudbu venku. Ohromná chladicí jednotka přidělaná ke stěně hrčela jako kuřácké plíce a chrlila tak studený vzduch, že se za Loganem, který procházel mezi krabicemi ovoce a zeleniny k mrazáku, táhl obláček páry.

Detektiv konstábl Rennie stál u těžkých ocelových dveří mrazáku, ruce zabořené do podpaží a nos rudý jako sob Rudolf, navlečený v několika vrstvách černého oblečení, takže připomínal cosi mezi nindžou a Michelinem.

„Je tu strašná zima,“ cvakal konstábl zuby, „asi mi upadnou bradavky.“

Logan se zastavil s rukou na klice mrazáku. „Kdybys něco dělal, tak by ses zahřál.“

Rennie se ušklíbl. „Ledová královna si myslí, že jsme všichni moc zabeďněný, než abysme jí byli něco platný. Můžu snad za to, že nevím, co hledáme?“

„Cože?“ Logan zavřel oči a snažil se počítat do deseti. Nedostal se dál než k trojce. „Proboha živýho; máš hledat *lidský ostatky!*“

„To vím *taky*. Jsem v podělaným mrazáku velkým jako můj barák a prohledávám řady regálů s mraženým masem. Ale jak mám rozeznat kus vepřovýho od lidskýho masa? Vypadají přece stejně. Ruka, noha, hlava: *tu* bych poznal. Ale jsou tu jenom kusy masa.“ Přeshlápl z nohy na nohu a dýchl si na ruce. „Jsem policajt, a ne nějakej blbej doktor.“

A Logan mu musel dát za pravdu. V balíčku masa nalezeném v kontejneru poznali kus lidského těla jen díky tomu, že v něm byla bradavka s piercingem. Farmáři jsou zvláštní sorta, ale tohle by prasníci neudělali.

Logan otevřel těžké kovové dveře a vešel do mrazáku... Brr, strašná zima – měl pocit, jako kdyby mu hodili na prsa pytlík s ledem. Z obláčku, který mu předtím šel od úst, se stala neproniknutelná mlha. „Halo?“

Doktorku Isobel MacAlisterovou našel za hromadou krabic, jimž se na povrchu třpytila vrstva ledu. Bílou kombinézu vyměnila za několik špinavě modrých bund a dva páry polstrovaných kalhot a na hlavu si narazila červenobílý kulich a převázala ho otrhanou hnědou šálou. Obvykle chodívala jinak vyparáděná. Právě procházela kolem hromady mraženého masa neznámého původu.

„Máš něco?“

Isobel se na něj zamračila. „Kromě zápalu plic?“ Když Logan neodpověděl, vzdychla a ukázala na velkou plastovou přepravku plnou vakuově balených sáčků s masem. „Máme asi tři tucty podezřelých balíčků. Kdyby měly kost, bylo by to mnohem snazší; krávy a prasata mají daleko větší poměr masa ku kostem, ale podívej se na tohle.“ Zvedla balíček s nápisem „PORCOVANÉ VEPŘOVÉ“. „Může to být cokoli. Normálně je lidské maso červenější – díky množství myoglobinu v tkáni – ale je odkrvené a zmrazené... Budeme to muset rozmrazit a udělat testy DNA, abychom měli jistotu.“

Isobel vyndala další krabici, prořízla plastový pásek a začala se probírat obsahem. „Můžeš *inspektoru* Inschovi vyřídit, že to bude trvat nejmíň dva týdny.“

Logan zaúpěl. „To se mu nebude líbit.“

„To není můj problém, seržante.“

Aha, když potřebovala pohlídat dítě nebo aby vytrpěl prohlížení neko-

nečného množství fotek jejího upatlaného, uslintaného malého netvora, tak pro ni byl „Logan“, ale když ji v práci vytočili, najednou je „seržant“.

„Podívej,“ řekl, „nemůžu přece za to, že na tebe Insch vystartoval. Myslíš, že takhle řádl jenom dneska v noci? Já to mám celý podělaný dny –“ Prásk. Logan sebou trhl a přejel pohledem regál s mraženým jídlem, doufal, že to nebyl Alec se svou kamerou. Už takhle měl s Inschem peklo, ještě tak aby si na něj stěžoval v celonárodním vysílání. „Halo?“

„Seržant McRae?“ Za hromadou krabic s nápisem „RYBÍ PRSTY“ vykoukl pan Thompson. „Našel jsem tu průvodku...“ zmlkl a zadíval se na hromadu masa v přepravce, na níž Isobel právě přihodila další balíček, až o sebe zmražené kusy zařinčely jako keramické dlaždice. „Tohle... to všechno je...?“

„To zjistíme, až uděláme testy.“ Logan natáhl ruku a rozcuchaný muž na okamžik zaváhal a pak se jí pokusil potrást. „Ne,“ Logan o krok ucouvl a nechal jeho ruku trčet ve vzduchu, „tu průvodku.“

„Aha, jasně. Ovšem, samozřejmě.“ Podal mu zmuchlaný list zažloutlého papíru A4 popsaný propiskou. „Nezlobte se.“

Zatímco Logan četl, Thompson sebou nervózně šil.

„Co se stane? Myslím, jestli...“ Polkl. „Co řeknu našim zákazníkům?“

Logan vytáhl mobilní telefon a projížděl seznam kontaktů. „Budeme potřebovat jména a adresy všech, kdo mají přístup sem do mrazáku. Chci záznamy o zaměstnancích, zákaznících, dodavatelích a tak dále.“ Elektronický hlas na druhém konci linky mu oznámil, že volaný účastník hovoří, aby zavolal později.

Muž ve zmuchlaném obleku se zachvěl, objal se rukama a vypadal, že se každou chvílí rozbrečí. „Jsme rodinná firma, fungujeme už třicet let...“

„No jo,“ Logan se pokusil o povzbudivý úsměv, „kdo ví: třeba budou všechny testy negativní.“

„Já bych panu Thompsonovi nedávala zbytečné naděje,“ řekla Isobel. Seděla na patách, kolem hlavy obláček bílé páry a právě tahala z krabice u svých nohou další sáček. Z Loganovy výšky to vypadalo jako balíček vepřového, což jí také řekl.

„To je pravda...“ Isobel maso otočila, „ale vepři většinou nemají na zadku vytetované jednorožce.“

2

Insch byl v oddělení sladkostí, obklopený velkoobchodním balením karamel, žužu, sportovní směsi a šumivých létajících talířů – které přejížděl očima, zatímco mluvil do telefonu. „Ano, jsem si jistý.“ Inspektor chvíli poslouchal a okusoval si palec. „Ne... ne... jestli ten parchant vytáhne paty z domu, okamžitě ho seberte!... Ne, nemám zatykač.“

V Inschově tváři probíhala povědomá proměna od sytě růžové k temně rudé. „Hergot, protože jsem vám to řekl, tak proto!“ Prudce telefon zaklapl a zůstal na něj zírat. „Nechci rušit, pane, ale Iso... doktorka MacAlisterová našla v mrazáku nejmíň jeden balíček s lidskými ostatky. A asi čtyřicet podezřelých.“

Inspektorova tvář se rozzářila. „No konečně!“

„Problém je, že něco z toho jsou polotovary s porcovaným masem. Prý se to bude muset rozmrazit a u každého kousku udělat test DNA, jinak nebude možné poznat, jestli jsou v těch balíčcích ostatky jednoho, dvou nebo tuctu lidí.“ Zhluboka se nadechl. „Bude to trvat nejmíň čtrnáct dní.“

A Inschova temně rudá tvář zfialověla. „COŽE?“

„Ona... tohle mi řekla.“ Logan couval s rukama nahoře.

Insch chvíli stál se zaťatými zuby a supěl. Pak řekl: „Vyřídte jí, že chci, aby ty ostatky prověřila hned. Je mi fuk, kolik lidí bude muset ukecat, tohle je teď naše priorita!“

„Ehm... možná by bylo lepší, kdybyste jí to řekl sám, pane. Já –“ Logan viděl, jak se Insch zatvářil, a zmlkl. „Fajn, vyřídím jí to.“ Isobel ho zabije. Pokud to dřív neudělá inspektor. Tlustoch vypadal jako nevybuchlá bomba.

Logan měl naštěstí čím ho uklidnit. „Podle záznamů té firmy maso z kontejneru pocházelo z řeznictví McFarlane na Holburn Street.“

„McFarlane?“ Inšch se zlomyslně zašklebil.

Logan vyndal průvodku. „Dva roštěnce, půl tuctů uzených buček, balíček telecího...“

Ale inspektor už rázoval k východu a uniformovaní konstáblové a technici se mu rychle klidili z cesty. „Chci povolení k prohlídce toho řeznictví. Jakmile ho budete mít, všechny tam pošlete.“

„Cože? Ale ještě jsme tu neskončili.“

„Ty ostatky pocházejí od McFarlanea.“

„Ale to ještě nevíme. Není tak složité se tam vloupat. Kdokoli se mohl –“

„A chci zatykač na Kennetha Wisemana.“

„Kdo to sakra je?“

„A řekněte tiskovému oddělení, ať pohnou kostrou: porada je přesně v deset.“

O hodinu a půl později seděl Logan s Inšchem v policejním voze před McFarlaneovým řeznictvím. „DOBŘÝ ČLOVĚK JÍ DOBRÉ MASO“ stálo nad velkou temnou výlohou.

Holburn Street byla jako po vyměření, na osamělém semaforu se střídala červená se zelenou, ale nikdo to neviděl, jen pár neoznačených policejních vauxhallů, dodávka s přepadovým komandem, zašlý Ford Transit plný kriminalistických specialistů a dva hlídkové vozy. Všichni čekali, kdy dorazí státní zástupkyně s povolením k prohlídce a zatykači.

Inšch se zamračeně podíval na hodinky. „Proč jí to tak trvá?“

Logan sledoval, jak se dobývá do lahvičky s léky – prsty jak buřtíky zápolily s dětskou pojistkou na víčku – a pak si hodil do pusy několik bílých tablet. „Je vám dobře, pane?“

Inšch se zašklebil a polkl.

„Za jak dlouho se odtud dá dostat na letiště?“

„Podle toho, jestli je Drive ucpaná: za hodinu, hodinu a půl.“

„Ranním letem s BMI přiletí vrchní konstábl Faulds. Chci, abyste ho vyzvedl a přivezl sem.“

„Nemohl byste tam poslat nějakou uniformu? Já jsem –“

„Ne, chci, abyste to zařídil vy.“

„Měl bych pomáhat organizovat pátrání, a ne si hrát na řidiče!“

„Řekl jsem NE!“ houkl Inšch, až se okénka auta roztrásla. „Faulds je

slizkej mizera – bezpáteční, zákeřnej hajzl –, ale je to šéfkonstábl, takže se kolem něj všichni motaj jako kolem nějakýho podělanýho mesiáše! Nechci, aby mu nějakej idiotskej konstábl v autě vykládal báchoriky.“

„Ale –“

„Ne, žádný ale. Pojedete ho vyzvednout a neřeknete mu víc, než potřebuje vědět. A při troše štěstí to tu zabalíme dřív, než sem vůbec dorazí.“

Anderson Drive se táhne přes celé město: z příšerného okruhu v Garth-dee k ještě horšímu na druhém konci. Bylo půl osmé a Logan trčel uprostřed hadovité stuhy rudých světel, která se pomalu sunula ke křižovatce Haudagain. Svítání bylo zatím jen bledá šmouha na obzoru, slabé světlo ještě neproniklo šedým příkrovem, který ležel nad městem.

Nějaký vůl rozbil rádio, takže mu nezbyvalo, než poslouchat pípání a mumlání z policejní vysílačky – většinou šlo o lidi, kteří se přesouvali sem tam, když vypukla „operace Sekáček“, a snažili se neplést do cesty detektivu Inschovi. Od té doby, co ten tlustý zmetek začal držet dietu, všem pěkně lezl na nervy. Osmnáct měsíců kolem něj chodili po špičkách a snažili se nevyvolat jeho pověstný výbuch vzteku.

„*Tady je Alfa 91, jsme na místě, přepínám.*“

Vypadalo to, že už jsou připravení.

„*Alfa 32, na místě.*“

„*Jo, tady je Alfa Mike 7, taky jsme připravený vyrazit. Stačí říct.*“

Logan měl být s nimi, vykopnout dveře a posbírat zločince, a ne dělat chůvu nějakýmu volovi z Birminghamu.

Když vyjížděl z města, začalo drobně mrholit a přední sklo mu pokryla vrstva mokré mlhy, kterou zářila zadní světla taxíku před ním jako žhavé uhlíky, a do toho se nesl Inschův motivační proslov.

„*Poslouchejte: všechno proběhne předpisově, jasný? Jak někdo udělá krok vedle, utrhnu mu koule a narvu mu je do prdele – je to jasný?*“

Nikdo nebyl takový vůl, aby mu odpovídal.

„*Fajn. Všem vozům: pět, čtyři, tři, dva... TEĎ! JEDEM! JEDEM!*“

Pak se ozval křik a rány, jak vyrazili dveře z pantů. Bum. Prásk...

Logan vysílačku vypnul, trčel v dlouhé řadě aut, čekal na odbočku na aberdeenském letišti a trucoval.

Na letišti bylo to ráno plno lidí. Fronta na odbavení se táhla celou budovou – skoro až ven ze dveří – obchodníci a turisté se každou chvílí nervózně dívali na hodinky a svírali palubní lístky v obavách, že jim uletí letadlo, a do toho se ozývalo hlášení, aby nenechávali zavazadla bez dozoru.

Let BD672 měl přistát už před osmi minutami, ale nikdo z pasažérů se ještě neobjevil. Logan stál v hale vedle obchodu s kýchovitými suvenýry, v ruce list papíru, kde velkými tiskacími písmeny stálo: VK FAULDS.

Konečně se na konci haly otevřely dveře a začali z nich proudit cestující z letu v 07:05 z Londýna Heathrow.

Logan čekal, že Fauldse snadno pozná, je to přece vrchní konstábl. Bude mít na sobě uniformu – samozřejmě proto, aby díky ní rychle prošel bezpečnostní kontrolou a v letadle dostal balíček buráků navíc – a v patách se mu pozene servilní vrchní superintendant s taškami, aby mu říkal, jak je chytrý a vtipný.

Proto ho trochu zaskočilo, když u něj zastavil vytáhlý muž s prošedivělou bradkou v džínech, černém koženém saku a havajské košili a s náhrdelníkem ze žraločích zubů na krku, poklepal na ceduli, kterou Logan třímal v ruce, a řekl: „Já jsem Faulds. Vy budete...“

„Ehm... detektiv seržant McRae, pane.“

Vážně je to náušnice? Je to tak: šéfkonstáblu Fauldsovi se v levém uchu třpytila diamantová pecka.

Faulds natáhl ruku. „Takže vás posílá detektiv inspektor Inch?“ Ani neměl moc silný birminghamský přízvuk.

„Ano, pane.“

„Zkusím hádat: nemáte mi nic říkat a hlavně mě máte uklidit z cesty, vidíte?“

„Ne, pane. Mám vás jenom zavést do města.“

„Hm. A na to je potřeba detektiv seržant?“ Faulds se chvíli díval, jak se Logan ošívá, a pak řekl: „Nic si z toho nedělejte, já to dělal taky, když mě přijel zkontrolovat nadřízený z jiného útvaru. To poslední, co jsem potřeboval, bylo, aby mi nějaký papaláš říkal, jak mám vést vyšetřování.“

„Aha... no, auto je –“

„Máte nějaké křestní jméno, seržante, nebo chcete působit tajemně?“

„Logan, pane.“ Vykročil, aby vzal vrchnímu konstáblovi tašku, ale Faulds ho mávnutím ruky zarazil.

„Ještě nejsem důchodce, Logane.“

Nazpátek do Aberdeenu se plazili v zácpě; Faulds celou cestu telefonoval a Logan se tak ocitl v podivné trojstranné konverzaci o tělesných ostatcích, které předchozí noc našli.

„Cože? Samozřejmě, že prší, jsme přece v Aberdeenu... Ne, ne, to asi ne, počkej...“ Vrchní konstábl přitiskl dlaň na mikrofon telefonu. „Už jste některou z těch obětí identifikovali?“

„Ještě ne, my –“

„Procházeli jste databázi pohřešovaných osob nebo záznamy DNA?“

„Jenom jsme našli ostatky, pane. Jsou ještě zmrzlé na kost. Patoložka –“

A Faulds zase spustil do telefonu: „Ne, ještě nedělali rozbor DNA... Já vím... Slyšíš?... Ano. To jsem si taky myslel.“ A znovu na Logana: „Nemusíte to rozmrazovat celé – vzorek, který stačí na otestování DNA, může být úplně malý, takže rozmrzne během několika sekund. Promluvíme s tou vaší patoložkou, až dorazíme na místo.“

„No, víte, pane, to nebude moc –“

Ale Faulds už zase mluvil do telefonu. „Hm... máš pravdu... vážně?“ Smích. „To je trouba...“

Když ukončil hovor, Logan se probíjovávával dlouhou řadou aut zpátky ke kruhovému objezdu Haudagain. Dva nacpané jízdni pruhy a pruh pro autobusy plný oranžových šišek. Faulds se rozhlížel po hromadě naleštěných nových aut se zrudělými lidmi šťourajícími se v nose, na která se snášel jemný déšť. „Bude nám to ještě dlouho trvat, Logane?“

„Bohužel, pane. Tohle je snad nejhorší kruhák v celé zemi. Už se o něm bavili i ve Skotském parlamentu.“

Faulds se usmál. „O kruháku? Praštěný Skoti, a pak že decentralizace nepomůže.“

„Prý přijde místní kasu na třicet milionů ročně. Pane.“

„Třicet milionů, jo? Za to by byla pěkná hromada mražených skotských koláčů.“

Logan radši držel jazyk za zuby. Říct vrchnímu konstáblovi, že je namyšlený kokot, by asi pro jeho kariéru nebylo nejlepší.

Seděli a mlčeli, trapným tichem se ozývalo jen vrzání stěračů a túrování motoru, jak se Logan po centimetrech posouval zácpou. Konečně byl ten zatracenej kruhák na dohled.

A najednou Faulds vyprskl smíchy. „Vás je tak *snadný* vytočit!“ Poho-
dlně se opřel do sedadla. „No tak, vím, že byste se rád zeptal.“

„Pane?“

Faulds se jenom usmál.

„No... víte...“ Logan přešel pohledem oblečení a náušnici svého spo-
lujezdce. „Takhle jsem si vás nepředstavoval, pane.“

„Slyšel jste ‚vrchní konstábl‘ a představil jste si starýho páprdu bez
smyslu pro humor, co se oblíká jako panák, protože má trapně malej
penis a závidí pendreku.“

„Víte, nechápu, proč člověk ve vašem postavení váží tak dlouhou cestu,
aby dohlídl na vyšetřování lokální vraždy.“

„Opravdu?“

„Ano, pane.“ Logan přidal plyn a zařadil se do víru aut, který ho zanesl
na kruhový objezd – taktak se vyhnul nákladáku s přívěsem, který se na
ně řítíl –, a konečně byli na North Anderson Drive. Aleluja! Dupnul na
plyn a předjel nějakou starou rašpli v otrískaném mercedesu. „Proč jste
sem neposlal nějakého detektiva inspektora nebo superintendanta?“

Chvilí bylo ticho. „Víte, Logane, jsou věci, které za vás nikdo ne-
udělá.“ Podíval se na hodinky. „Ta razie detektiva inspektora Insche už
začala?“

„Právě tam jedeme.“

„Výborně.“ Faulds znovu vyndal mobilní telefon a začal vytáčet číslo.
„Nevšímejte si mě, musím si vyřídit pár hovorů – Fiono?... Fiono, tady
je Mark: Mark Faulds... no samozřejmě, drahoušku...“

Auto nechali stát v postranní uličce a vystoupili do deště.

„Teda,“ řekl Faulds, když přecházeli na světlech přes Country Ways,
límce zvednuté a hlavy skloněné, „já byl v Aberdeenu několikrát
a vždycky tu lilo jako z konve.“

„Děláme, co můžeme.“

„Vy se tu snad rodíte s plovacíma blánama.“

„Jenom v Ellonu, pane.“

Doprava na Holburn Street byla zastavená – dva uniformovaní strážníci fungovali místo semaforu a pouštěli auta po jedné straně ulice. Řeznictví bylo schované za dvouapůlmetrovými zátarasy z bílého plastu, které zabíhaly doprostřed vozovky.

Na dvojité žluté čáře těsně za místem činu parkoval přenosový vůz BBC a nějaká žena s ohonem, deštníkem a podivným oranžovým opálením se snažila přemluvit dopravního strážníka, aby jim nedával pokutu. Než se Logan s Fauldsem protáhli pod modrobílou policejní páskou, snesla se na ně sprška blesků a otázek, ale pak už byli za bílou stěnou.

Parkovala tam špinavá dodávka kriminálky, zadní dveře měla otevřené a uvnitř se kdosi snažil najít pro Logana a vrchního konstabla bílé kombinézy.

Uvnitř obchodu byly plné stěny kartiček s recepty: guláš, pečené žebírko, jehněčí kebab s mátou... Proti prázdnému prosklenému pultu posetému barevnými nálepkami stál pult na lahůdky a zeleninu. Místnost byla plná lidí v bílých papírových kombinézách a zápachu masa.

Detektiva Insche našli vzadu v chladárně s několika kriminalistickými techniky a Isobel, jak prohlíží další kusy masa.

Faulds se podíval na inspektora nacpaného v kombinéze a řekl: „Proboha, Davide, ty jsi macek!“ Podal Inschovi ruku, ale ten se na ni jen podíval. „Tak co...“ Faulds ruku zvedl a narovnal mu kapuci kombinézy, jako by to měl původně v úmyslu, „už jste sebrali Wisemana?“

Insch se zamračil. „V sedm pětáctýřicet jsme mu vykopli dveře. Nebyl doma.“

„Tys ho nechal *utéct*?“

„To teda nenechal! Měli jsme venku neoznačené auto od chvíle, co jsme v docích našli ty ostatky. Vůbec nepřišel domů, jasný?“

„Bože...“ Faulds zavřel oči a tiše nadával. „No dobře, fajn, co se dá dělat, teď už je pozdě bycha honit.“ Povzdech. „Tak co tu hledáme?“

„Tohle.“ Insch ukázal do vzdáleného kouta starého skladiště, kde Isobel prohlížela kus masa pověšený na háku. Byl asi šedesát centimetrů dlouhý a deset centimetrů široký: maso mělo tmavě růžovou barvu, tuk zlatavě žlutou a na povrchu se rýsovaly světlé kosti. Kůže na něm nebyla.

„Vepřový bok?“ zeptal se Faulds a přikročil blíž.

„Těsně vedle: lidské maso.“ Isobel vstala a otřela si gumové rukavice

o kombinézu. „Maso je tmavší než vepřové, spíš připomíná telecí – určitě je lidské. Žebra jsou v půli přeseknutá, ale ten tvar si nelze splést.“

Vrchní konstábl se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „Zkusila byste odhadnout čas úmrtí?“

Isobel na něj zůstala zírat. „A vy jste kdo?“

Faulds se na ni zářivě usmál. „Mark Faulds, policie West Midlands. Detektiv inspektor Insch mě požádal, abych přijel a dohlédl na vyšetřování.“

Což Loganovi připadalo velmi nepravděpodobné. Insch by si neřekl o pomoc, ani kdyby mu hořel rozkrok. Isobel, podle toho, jak se tvářila, tomu taky nevěřila.

„Nevím, s jakými patologi jste tam u vás zvyklý spolupracovat, *pane* Fauldsi, ale v Aberdeenu neděláme předčasné závěry, dokud neprovedeme pitvu.“ Vrátila se zpátky ke svému kusu masa a přitom si mumlala pod vousy. „Pánbůh nás chraň před pitomýma policajtama, myslej si, že jsou jasnovidci...“

„Aha.“ Faulds mrkl na Logana a zašeptal mu: „Mám rád měření sil.“ Pak si odkašlal a prohlásil. „Raději ‚vrchní konstábl‘ než ‚pane‘.“ Pokud čekal, že tím na Isobel udělá dojem, musel být zklamaný. Ani se neotočila, jen sundala maso z háku a uložila je do sáčku na důkazy.

„Tak –“ podala ho jednomu z techniků „– každý kus masa odtud mi převezete do pitevny. Mleté, párky, všechno.“ Stáhla si rukavice a kývla na Insche. „Inspektore, na slovíčko.“

Faulds se díval, jak vycházejí z chladírny. „To je vždycky takhle milá?“

Logan se usmál. „Ne, pane. Asi jste se jí zalíbil, většinou je mnohem horší.“

Majitel obchodu – který nesl jeho jméno – bydlel ve velkém bytě hned nad řeznictvím, takže během operace Sekáček ho nebylo těžké sehnat. Pan McFarlane byl kulatý chlapík s ustaraným výrazem, prořídlymi vlasy, nosem posetým žilkami a vaky pod očima. Postříkal se kolínskou po holení, ale ani ta nepřebila pach kyselého potu a alkoholický dech z předchozího večera.

McFarlane seděl u stolu v malé kanceláři za obchodem a díval se, jak kriminalistický technik vypožil zašedlý počítač a uložil ho do bedny na důkazní materiál.

„Já... já tomu nerozumím,“ vykoktal a rozhlédl se vodnatýma, zarudlýma očima, „v devět máme otevírat...“

Insch stál opřený o stůl a hrozivě se nad řezníkem tyčil. „Máte tušení, co se ve vězení dělá s lidma, jako jste vy?“

McFarlane sebou škulbl, jako kdyby mu dali políček. „Já... ale já jsem nic neprovedl!“

„Tak proč vám v mrazáku visí KUS LIDSKÝHO MASA?“

„Nevěděl jsem to! Vážně! Já to nebyl! V životě jsem nic neprovedl. Nedostal jsem ani pokutu, jsem slušný člověk! Pořádám charitativní gri-lování, dokonce ani nešidím! Nic jsem –“

„Prodali jste firmě Thompson's Cash and Carry lidské ostatky. A oni je prodali cateringovým firmám.“

„Panebože...“ McFarlane zbledl jako stěna. „Ale –“

„LIDI TO JEDLI!“

„Davide,“ Faulds položil Inschovi ruku na rameno. „Možná by pomohlo, kdybys toho chudáka nechal domluvit.“

Vrchní konstábl se usadil na kraj stolu, až na něm kombinéza zašustěla. „Tak podívejte, pane McFarlane, patří vám řeznictví, které prodává kusy mrtvých těl. Už chápete, proč s tím máme trochu problém?“

„Nevěděl jsem to!“

„Uh hm... pane McFarlane, jste profesionální řezník, že?“

Muž přikývl, až se mu zachvěly čelisti, a Faulds se na něj povzbudivě usmál. „A vy si myslíte, že vám uvěříme, že nepoznáte vepřové od lidského masa?“

„Já... já... já už řeznickou práci nedělám...“ Zvedl třesoucí se ruce. „Už ani neudržím nůž.“

„Aha.“

Insch se opřel masivní tlapou o stůl. „Vy si mě nepamatujete, co, pane McFarlane?“

„Cože?“ Muž sraštil čelo. „Ne. Co jste –“

„Před dvaceti lety. Tři lidi rozsekaní na kusy a nacpaní –“

„To ne!“ McFarlane si přitiskl roztřesenou ruku na ústa. „Ne... to já ne! Nic jsem neudělal! Já...“ Upřel zděšený pohled na Fauldse. „Nikdy! Já to nebyl! Řekněte mu, že jsem to nebyl!“

„Kde je Ken Wiseman?“

„Proboha, to snad ne, už zase!“

„KDE JE?“

McFarlaneovi se najednou znovu vrátila barva na tváře. „Co já vím? I kdybych to věděl, nic bych vám neřekl!“ Řezník vrávoravě vstal. „Už si na vás vzpomínám, na vás a toho parchanta... jak se jmenoval...? Brooks! Ken nikdy nic neprovedl, hodili jste to na něj!“

„Kde je?“

Logan chvíli poslouchal, jak si Insch s Fauldsem hrají na hodného a zlého poldu, a pak se začal rozhlížet po malé kanceláři. V koutě stálo několik prázdných vitrín, u nich hromádka zaprášených piknikových košů a pod zamřížovaným oknem dvě skříňky – Logan do nich nakoukl, ale dál sledoval rozhovor za sebou.

Insch: „Řekněte mi, kde je ten parchant.“

McFarlane: „Nemám páru. Kena jsem neviděl několik let.“

Insch: „Kecy.“

Skříňky byly plné účtů, faktur, výplatních pásek – na první pohled nic zajímavého. Logan z jedné zásuvky vytáhl složku nadepsanou „Přesčas“.

Faulds: „Zkuste se na to podívat z našeho pohledu –“

Znovu Insch: „– odsedíte si pěknou řádku let –“

Faulds: „Radši nám hezky řekněte všechno, co víte –“

McFarlane: „Ale já nic nevím!“

Účetní kniha byla téměř nečitelná, nekonečné stránky dat, hodin, výplat a jmen načmáraných řezníkovým rozklepaným rukopisem. Logan nalistoval údaje z poslední doby.

Insch: „– lidi jako vy do vězení v Peterheadu, mezi ty –“

„Pane!“ přerušil ho Logan, načež zavládlo zlověstné ticho a inspektor na něj vrhl vzteklý pohled. Logan mu podal účetní knihu. „Poslední stránka. Třetí jméno odspodu.“

Insch mu knihu vyškubl a četl. Pohyboval při tom rty a jeho podmračená tvář se postupně rozjasňovala. „Ale, ale, ale.“

Faulds: „Co je to?“

Inspektor mrskl knihou na stůl a zapíchl do stránky tlustý prst. „Neříkal jste, že jste Kena Wisemana neviděl několik let?“

McFarlane se do knihy nemohl podívat. „Já... ho neviděl.“

„Tak proč tady stojí, že měl dvě hodiny přesčas, a to předevcírem?“

3

Chvíli bylo ticho a pak se ode dveří ozval hlas: „Nezlobte se, ale došla mi kazeta. Nemohli bysme to sjet ještě jednou?“ Byl to Alec, stál na prahu s videokamerou v ruce.

Insch protočil oči, vzdychl a zeptal se: „Odkud?“

„Od toho, jak jste našli tu knihu.“

Faulds se tvářil nechápavě, a tak mu Logan kameramana představil. „Je z BBC, natáčí o nás dokument. *Žulové město 999*. Budou to vysílat příští léto.“

„Aha...“ Faulds si prohrábl vlasy a nasadil stejný úsměv, jaký zkoušel na patoložku. „Vrchní konstábl Mark Faulds, policie West Midlands. Věřte nebo ne, ale jako mladej kluk jsem taky dělal v televizi. V pořadu pro děti, něco ve stylu Vilém Tell se potkává s *Muppety*, ale trochu víc –“

„Mohli bysme pokračovat?“

„Já jsem jenom –“

„McRae.“ Insch podal knihu Loganovi a řekl, aby ji vrátil do skříňky a znovu našel.

Logan si odfrkl. „Ale máme spoustu –“

„Seržante, tohle je v případě klíčové odhalení: bude z vás hrdina v celonárodní televizi. Tak tam koukejte tu zatracenou knihu vrátit a tvařte se překvapeně, až ji najdete!“

„No,“ přisadil si Faulds, „jestli to neumíte zahrát, Logane, detektiv inspektor Insch nebo já to rádi vezmeme za vás. My –“

„Ne. Našel to detektiv seržant McRae, takže chvála za to padne na jeho hlavu.“

„No jistě, ovšem... Nechtěl jsem ho připravit o vavříny za jeho náročnou práci, jen jsem si myslel... jestli je mu to nepříjemné –“

„Není mu to nepříjemné. Vidíte, seržante?“ Nebyla to otázka.

„Ano, pane.“ Logan vrátil knihu s přesčasy zpátky do skříňky, počkal, až Alec zavolá „AKCE!“, a celý výstup zopakoval.

„Skvělý!“ Kameraman ukázal vztyčené palce. „Teď potřebujeme, aby někdo vysvětlil, kdo je to ten Wiseman, a máme parádní scénu. Jenom prosím vás nepřehrávejte. Ano? Chci, aby to vypadalo přirozeně.“

„Doufám, že víš, co to znamená?“ řekl Insch, když McFarlane seděl na zadním sedadle hlídkového vozu s dekou přes hlavu.

Faulds přikývl. „Máme šanci to tentokrát udělat pořádně.“

Dva konstáblové odtáhli zátarasy a hlídkový vůz vyjel do spršky blesků a otázek.

„Minule jsme to taky udělali pořádně.“

„Tak proč nám to na odvolání smetli?“

Inspektor vzdychl. „Protože v porotě byli samí idioti. McRae!“

Logan zvedl ruku, mobilní telefon přitisknutý u ucha, poslouchal Alfu 72, která podávala hlášení o pátrání ve Wisemanově ulici. „Tak dobře, díky.“ Zavěsil. „Několik sousedů tvrdí, že včera večer kolem desáté viděli Wisemana vycházet ven. Od té doby ho nikdo neviděl. Říkají, že dost často nebývá doma.“

Insch zaklel. „Pošlete tam všechny uniformy, co máme, musejí ho najít. A na všechny hlavní tahy z Aberdeenu dejte kontroly. Hlídejte přístav, autobusový i vlakový nádraží, letiště. Prohledejte mu dům – chci fotku z nedávný doby, rozdat všem. A plakáty na obvyklý místa. Pošlete hlášení na všechny policejní stanice v Anglii.“

Logan zaúpěl. „Vždyť je skoro jedenáct; jsem ve službě od včerejška od dvou odpoledne!“

„Jedenáct?“ Insch se podíval na hodinky, zamračil se, přejel si tlustou rukou obličej a znovu zaklel. „Za tři minuty začíná pitva.“ Obrátil se a spěchal k zátarasům, cestou si svlékl papírovou kombinézu a hodil ji do náručí uhrovaného konstábla.

Faulds se za ním díval, jak odchází, pak položil ruku na Loganovo rameno a chlácholivě ho stiskl. „Vedl jste si dobře, seržante, dobrá práce.“

„Ehm... díky.“ Logan se trochu odtáhl pro případ, že by ho chtěl šéf-

konstábl přátelsky obejmout, jako na teambuildingu. „Proč je McFarlane kvůli tomu Wisemanovi tak vzteklý?“

„Kvůli Wisemanovi?“ Faulds zavrtěl hlavou. „Copak vás v té škole učili? Andrew McFarlane byl ženatý se sestrou Kena Wisemana, když se to stalo poprvé. Proto nebyl moc ochotný detektivu Inschovi odpovídat.“

Logan se pokusil potlačit zívnutí, ale marně. „Dobrá... tak jo, pátrací týmy...“

Faulds mu znovu stiskl rameno. „Předejte to někomu. Delegujte práci na podřízené a běžte se vyspat. Nevyspalý nebudete Inschovi ani nikomu jinému k ničemu.“ Usmál se. „A teď mě omluvte, zajedu se podívat na pitvu, pokusím se znovu obměkčit tu vaši přítelkyni patoložku.“

Logan neměl to srdce mu říkat, že je to plýtvání časem.

4

INTERIÉR: kancelář plná lidí. V pozadí záběru dvě postavy, jedna prohlíží skříň na šanony. Vrchní konstábl Faulds stojí uprostřed v bílé kombinéze.

TITULEK: Vrchní konstábl Mark Faulds – policie West Midlands

FAULDS: K vraždám docházelo po celé zemi: v Londýně, Birminghamu, Glasgow, dokonce i v Dublinu. Nic takového jsme předtím nezažili. Pachatel se vždycky vloupal do domu obětí a rozsekal je. A nejen to, celé je rozporcoval na kusy. A nikdy se nenašla žádná stopa... neměl bych říct ‚nenašly žádné stopy‘?

HLAS: Řekněte to, jak chcete.

FAULDS: Je to dost těžké, bez scénáře.

HLAS: Jestli vám to dělá problémy, detektiv inspektor Insch se určitě –

FAULDS: Ne, ne. V mládí jsem takovéhle věci dělal pořád. Je to jako jezdit na kole... tak to sjedeme od toho ‚na kusy‘. (oklepe se) Novináři mu po každé vraždě dávali nová jména: Birminghamský maniak, Rozparovač z Clydeside. Teprve když našli ostatky Iana a Sharon McLaughlinových, dostal jméno, které mu už zůstalo: Řezník.

(pauza)

Nezní to moc melodramaticky? Zní, co? Hergot... Nezlobte se, já začnu znovu.

(odkašlání)

K vraždám docházelo po celé zemi...

Místnost byla cítit čínskými nudlemi. Byla to malá kancelář v zadním traktu policejního ředitelství narychlo předělaná na střížnu. Logan potlačil zívnutí a podíval se malým okénkem ven. Výhled nebyl valný –

vybetonovaný plácek parkoviště se schodištěm do márnice. Ani odtud nebylo vidět nebe.

Stihl se doma pár hodin vyspat, sám ve studené, prázdné posteli. Bez Jackie to tam zkrátka nebylo ono.

Ozývalo se přidušené bzučení, jak Alec přetáčel pásek, a pak z televizního monitoru spustil Fauldsův hlas: „*Hergot... Nežlobte se, já začnu znovu.*“

Alec stopnul přetáčení, něco si zapsal do notesu a hodil si do pusy další vidličku ohřátých nudlí. „Hmm, mhm, mhm?“

Logan se otočil od okna. „Máte omáčku po celé bradě a nerozumím vám ani slovo.“

Alec chvilí kousal, polkl a nandal si další sousto. „Říkal jsem: ‚chcete vidět tiskovku?‘“

„Ani ne.“

„Ne?“ Alec zmáčkl pár tlačítek na podivně barevné klávesnici a Fauldsovu tvář nahradila místnost plná novinářů. Detektiv inspektor Inch, jeden člověk z tiskového oddělení a sám aberdeenský vrchní konstábl seděli na stupínku vpředu a odpovídali na otázky typu: „*Kolik lidí Řezník zabil?*“, „*Proč grampianská policie pořádně nepřipravila Wisemanův případ v roce 1990?*“ a samozřejmě oblíbené: „*Bude se konat veřejné slyšení?*“

Kamera zaostřila na Inschovu velkou růžovou hlavu. Nevypadal právě šťastně.

Alec ukázal vidličkou na obrazovku. „Podívejte se, jak se tváří. Z toho člověku naskakuje husí kůže.“

„Vítejte u nás.“

„To je odjakživa takovej protiva?“ Alec vyškrábal poslední nudle, nasypal si zbytky z plastového kelímku do pusy a vypil omáčku.

„Na tohle nebudu odpovídat, protože bych to od něj pěkně schytl, kdyby to slyšel.“

„Je takovej jenom na mě,“ pokračoval Alec, „nebo jde lidem po kouřích? Vždycky, když někomu vyhrožuje, zaplete do toho varlata.“ Kame-
raman hodil prázdný kelímek do koše. „Mezi námi, já bych řekl, že v sobě něco potlačuje.“

„Jo, to mu řekněte. Určitě to moc rád uslyší.“

„Ráno jsem mluvil s vedoucím produkce. Zvýšili mi rozpočet. Dostanu asistenta a víc času ve střížně. A možná to namluví David Jason.“